

МОДЕНЬ КРОЯЧЪ ЕЛМАЗЪ ЗЕКИ

Неприятели на здравето си.

Когато въ нъкое семейство се разболе нѣкой, всички въ къщи вземат такива плачевни физиономии че ще помислиш, че цѣлото семейство се намира пред неизбежна страшна катастрофа въ най-скоро време. Въ сѫщностъ въ такива семейства се намират най-голѣмите душманни на здравето си. Преди всичко ще забележите, че понятията за хигиена сѫ съвсемъ обръкани. Болните си е боленъ. Добре. Но за боленъ се опредѣля най-чистата, топла и просторна стая. Въ действителностъ, какво виждамъ? Всички членове на семейството се га през зимата сѫ се прибрали въ кухната; тамъ прибрали и болния и му създали най-неблагоприятни условия за оздравяване: и миризимъ отъ горбът, и крѣска на децата, и пушишка отъ печката, и пепельта отъ огнището всичко това е „страгосферата“ на болния. Такава обстановка много често се среща въ Сливенъ, дори у много богати семейства. Затѣж за бедни семейства въ случаи не може да става дума: тѣ и да искатъ не могатъ да иматъ нещо повече. Нѣкой членъ отъ едно богато семейство никога нѣма да се съгласи да напусне своята зловредни привички: седене въ задушливо кафе, пушене, пиене, ходене цѣла ноќь и викане изъ улици.

—Не мага, казва той да не пия, да ни пуша, навикналь съмъ и туй то. А въ окопитъ колко такива привички изчезнаха. Тамъ той стоеше срещу куршума, срещу граната, а тукъ срещу чашата не може да устои. Това не е ли друго освенъ разглезнъ каприз и пълна детиница. Ето такива възрастни хора и до дълбока старостъ си остават слабоволни леща. Такива хора сѫ най-голѣмите неприятели на

здравето си. Особено печално е да видите такъвъ интелигентъ, образованъ ужъ човѣкъ: адвокатъ, лекари, съдия, търговецъ, инженеръ, учитель и пр. Той не може, той трѣба да пие, дори да се напие като свиня и безсрамно да демонстрира така своя привичка: хора сѫ притеняни да даватъ умъ на хората, да ръжовядатъ учреждения, държава, да нѣмать воля да се откажатъ отъ единъ пакостенъ навикъ. Това е срамно и унизително; Такива хора сѫ душманни не само на своето, но и на общественото здраве.

Д-ръ Сугаро Той.

Злобата въ човѣка.

Всѣки говори днесъ, че въ човѣшките сърца, при цивилизацията, до която е достигнала човѣка, клочки и се проявява невъобразима злоба. Обаче никой не се е посторалъ да я ограничи и намали, ако не и да изкорни отъ себе си. Злобата, скрита въ човѣшките сърда при най-малкия поводъ се проявява, ако бѫде предизвикана, тя — буйно прави опуштуване на човѣшкия животъ. Това е въ отдалѣната личностъ. Това е въ обществения животъ! Злобата е алфата и омечата на нещастията въ живота. Но тя е единъ непростенъ порокъ, който трѣба да бѫде изкорняванъ отъ човѣшките сърда и замѣстванъ съ уважението и любовта къмъ всѣки човѣкъ.

Човѣка, който претендира, че е най-вишата стадия на живота, като сѫщество, въ злокобно душевно положение е въ състояние да извърши най-престъпни дѣла. Нещастията причинени отъ злобата съ човѣка, сѫ неописуеми. Тѣ започватъ отъ най-долния човѣкъ и достигатъ до най-високия, по обществено положение. Нека говори за злобата след-

ящата картина: злобния баша, мъжи и убива жена си и децата си; злобния братъ произвада жестокъ и зло къмъ брати си; злобния съдъ, злобния човѣкъ, мрази съседите си клевети познати и непознати, клевети приятелятъ си; злобната майка къмъ децата си; човѣкъ — пияница, обхванатъ отъ злоба, престъпление върши по вси страни; партизанина, обхванатъ отъ партизанска злоба, причинява нещастия и сълзи на слабите и пр. пр. Изобщо, човѣка облада

отъ злобата, която той не може да надвие съ своя разумъ и се оставя да бѫде владянъ и направляванъ отъ нея — злини и нещастия, сълзи и въздишки носи тя за човѣците. А когато човѣкъ злини върши, той не е носителъ на любовъ, велика душа и милостъ; той не е строителъ, а разрушителъ на човѣшкия животъ.

Да се пазимъ отъ злобата — да я прогонимъ отъ сърдцата си!

Ив. Анастасовъ.

Безплатните ученически трапезарии

Отъ високата на „Новата кула“ отправихме нашиятъ далекоглѣдъ изъ четиритъкъ краища на града. Тоя пътъ си сложихме за цѣлъ да надникнемъ и изъ „храма на просветата“ и започнахме отъ първоначалната уча. Тамъ съвръхъ, че наредъ съ педаг. и методични новозведения се редъха и точка и такива отъ социалните. На пръв планъ и очебиющи си се представиха „Безплатните ученически трапезарии“, които поради величината на своята замисълъ — да на хранятъ гладия — ни заинтресовало и отъ бесеистъ, които водихме по тържества съдба изобщо, получихме въ резюме следния отъ:

говор:

Преди 3 години въ 1—2 отъ Слив. първ. уча се сложи начелото на днешните безплатни ученически трапезарии, които виждамъ при всяко уча. Идеятъ, които съ възнуващи учителите на времето и съ ги подтиквали да простижатъ като това благо родно дъло съ известни на всички граждани. Нар. ул., както въ минатото, така и сега, е винаги съхващалъ най-добре нуждите на народа понеже е въ постояненъ контактъ съ него — неговитъ деца, които съ най-върно отражение на народните радости и скрби.

Кадриръ въ у-щата, описано е рекротиранъ

— „Е, да, именото изобѣдъ! — Лошъ ли бѣше обѣдъ? — попитахъ го азъ, съмѣйки се.

— „Великолепенъ бѣше“.

— Тогава?

— Тогава, драги мой, като отидохъ у госпожа Нанси, точно въ дванадесетъ и половина часа, намѣрихъ въ салона една стара дама съ посияли коси, която се бѣше настанила удобно, като у дома си. Госпожа Нанси им представи и добави:

— „Госпожа Турпель, моя леля, която се радва, че се запознала съ въстъ и ще обѣда наедно съ насъ“. — Сѣкашъ ме полѣха изведнажъ съ студенъ тушъ.

— „Значи нѣмаше да бѫда самъ съ Ема! Тази стара вешица, ще съмъ развали цѣлятъ обѣдъ, ще съмъ да провали този часъ, отъ който очаквашъ такова доволствието!

Азъ бѣхъ възмутенъ, разгневенъ.

— Казахъ на Депалие:

— Слушай, драгий, ти отдавашъ голѣмо значение на тѣзи работи. Сама госпожа Нанси е била изненадана.

Тя е била принудена да попада въ злополучена дама.

Сигуренъ съмъ, какво и тя се ядосвала като тебъ.

— О, не! О, не! И тъкмо тъмъ е въпросътъ. Сѣди съмъ.

Въ два часа лелята реши да си отиде. Още съвсемъ ядосъ азъ започнахъ да ѝ правя упреки, но тя побърза да ми каже съ една пленителна усмивка.

— „Приятело мой, покажи си, че ще обѣдашъ у жената, която обичаше. Обясни ли ѝ се най-после?“

— „Не!“ отговори ми Депалие.

— „Още не! Трѣба да помисля.“

— Да по тоя обѣдъ, на

които ти толкова много се радваши, тази великоделна идея на твоята приятелка да бѫдите заедно и на same по тоя начинъ...

— Какъ ти върви животъ?

Спомнямъ си, че ще обѣдашъ у жената, която обичаше.

— „Ще обѣдамъ че съмъ сърдечна, казва ми той. — Ахъ,

не намирашъ ли, че тая же

на има чувство на всички

нонсии?

— „Съмъ азъ, когато си

закъснявашъ, когат